Μια και μόνη φορά επισκέφτηκα το Άγιον Όρος. Πριν δεκαεννέα χρόνια ακριβώ ς. Τέτοιες μέρες του Μάρτη του '97. Σημείωσα, τότε, τις εντυπώ σεις μου. Τις αναρτώ σήμερα, σχεδόν αναλλοίωτες. Σήμερα που ζούμε σε άλλο τόπο, με άλλο νόμισμα, με μια άλλη διάθεση. Δεν ξέρω γιατί το άφησα τόσο να παλιώ σει, ούτε γιατί δεν περίμενα ακόμα περισσότερο. Καταλαβαίνω όμως, ότι καλό θα είναι να υπάρχει, έτσι, ελεύθερο στο διαδίκτυο. Να εκθέτει, ιδέες, συναισθήματα, εποχές και βέβαια τον δημιουργό του.

Είναι ένα ωρολόγιο καταγραφής, ολίγον άναρχο, μα, θέλω να πιστεύω, αρκούντως περιγραφικό καθώ ς και κατατοπιστικό. Κάνει μια μικρά υπόκλιση στην αριθμολαγνεία, αλλά κυρίως ασχολείται με τους ανθρώ πους. Προσπαθεί να αντιληφθεί την μοναστική ζωή και στην κατακλείδα να αφουγκραστεί αυτόν τον τόπο, είκοσι χρόνια νωρίτερα.

Τότε που πολλά πράγματα ήταν πιο ισόρροπα. Τότε που εκτιμούσαμε, ότι το σκάνδαλο της τράπεζας Κρήτης και οι περικοκλάδες του, ήταν το χειρότερο που μπορούσε να συμβεί, στο Δημόσιο βίο. Τέτοια αφέλεια!

Επισκέφτηκα την Σιμωνόπετρα. Δεν θα πω πολλά για αυτήν καθ᾽ αυτήν, την Μονή, αφού υπάρχουν τόσα και τόσα διάχυτα στοιχεία. Βρίθουν οι πληροφορίες στο διαδίκτυο. Πολύ επιγραμματικά να αναφερθεί, ότι άρχισε να το κτίζεται το 1257 από τον Όσιο Σίμωνα που ασκήτευε εκεί, κατόπιν επιτακτικών εντολών της Θεοτόκου, όπως έχει καταγραφεί στην θρησκευτική κάλυψη της Ιστορίας. Κατασκευαστικά, θεωρείται από τα τολμηρότερα οικοδομήματα του μεσαίωνα.

Μπορούσα να υποθέσω γιατί ανεβαίνουν στο Α.Ο. οι πιστοί, οι προσκυνητές και η αλήθεια είναι ότι είχα μια, πώς να τη χαρακτηρίσω;

Επιθυμία, ελπίδα, μπα όχι τιίποτα από τα δύο δεν ήταν. Μια προσμονή ήταν, ότι θα ένιωθα κάτι περισσότερο, κάτι βαθύτερο για αυτό το άπιαστο, τουλάχιστον για μένα, νεφέλωμα της Θρησκευτικότητας. Ότι θα ερμήνευα, ή έστω θα ερχόμουν πιο κοντά σε θέματα που με απασχολούσαν.
Τίποτα τέτοιο δεν συνέβη. Ίσως να μην ήμουν έτοιμος για κάτι τέτοιο. Πιθανόν να μην είμαι ποτέ. Αλλά και αυτό είναι ένα αποτέλεσμα. Κι' αυτό δείχνει κάτι.

Όπως και να έχει, το θέμα της επίσκεψης στο Α.Ο., με πρωταπασχόλησε το '86. Τότε είδαμε μια σειρά σλάιντς στο σπίτι του εξάδελφου evan, από την δική του επίσκεψη, ένα χρόνο νωρίτερα. Ένιωσα την ιδέα ελκυστική. Πέρασαν χρόνια και ξανάρθε σαν στόχος, το καλοκαίρι του '96 μέσα από τις συζητήσεις που είχαμε με τον Γού Ζού, ο οποίος επίσης είχε κάνει το πέρασμά του από εκεί.

Έτσι όλως τυχαίως, τον Φλεβάρη του '97 επισκέφτηκα τον Ι. Μου δώρισε ένα λεύκωμα για το Α.Ο. (το έχω ακόμα), λέγοντας μου ότι θα πάνε με τον Τ. Πιο ευνοϊκές συνθήκες δεν θα έβρισκα.
- *«Κι' εγώ»* αναφώνησα .
Όλη τη γραφειοκρατία, ανέλαβε ο Τ., άνθρωπος συνεπής, εμπιστευτικός και απτόητος με την γραφειοκρατία. Βρήκε μάλιστα επαφή, μέσω του καθηγητή του Κλ. από την αθωότερη εποχή του διαβόητου για τους επώνυμους απόφοιτούς του«Τσαπ Τσαπ Κόλετζ». Ταιριάξαμε τις ημερομηνίες προκειμένου να βολευτούμε όλοι και...

Φύγαμε την Τετάρτη 5 Μαρτίου του '97 με την αμαξοστοιχία 54 Ιντερσίτυ, βαγόνι 242. Ώρα αναχώρησης 17.05, αξία εισιτηρίου πρώτης θέσης 9.560 δραχμές.
Βαγόνι άνετο, κόσμος λίγος Καθίσαμε στο ένα από τα δύο τετραθέσια τραπέζια που υπήρχαν και χάζευα έξω την πόλη που αραίωνε, μα και το απόγευμα που έφευγε σε ένα όμορφο φως. Το τρένο, είναι το μέσον που σε βγάζει πιο σύντομα από την Αθήνα. Χρειαστήκαμε μόλις 17 λεπτά από το κέντρο για την Δεκέλεια. Είχε ενδιαφέρον να βλέπεις το συγκεκριμένο ταξίδι από αυτές τις γωνιές, που για έναν εποχούμενο δεν ήταν ιδιαίτερα οικείες.

Περάσαμε σχεδόν όλο το ταξίδι συζητώντας, χαζεύοντας, ψάχνοντας, βρίσκοντας φωτεινά σημεία αναφοράς στη σκοτεινή γη. Στις 18.09 Θήβα, στις 19.32 Λιανοκλάδι. Σκοτάδι πιά. Στις 22.12 Κατερίνη και στις 23.17 φθάσαμε Θεσσαλονίκη. Σύνολο έξι ώρες 12 λεπτά.

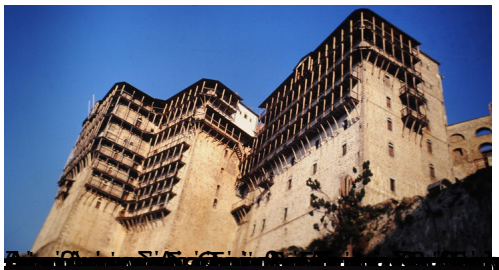

ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΣ

